

Kristov mučenički vapaj i Očev uskrsni odgovor u Ps 22

Raspeti Spasitelj i ja:

Što ja Bogu predbacujem?

**Kada je moje pouzdanje u Boga
bilo napadnuto?**

Koje mi patnje dolaze iz Božje ruke?

Poznajemo 22. psalam koji započinje tragičnim i tužnim riječima: »Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?« (Ps 22,2). Psalam je važan jer ulazi među čuvenih sedam Kristovih posljednjih riječi na križu. I Matejevo i Markovo evanđelje bilježe ovaj krik u izvornome jeziku (Mt 27,46; Mk 15,34). Tjeskoban vapaj jedna je od tri riječi koje nisu tek konstatacija ili dijalog s ljudima, nego molitva.

I u najvećoj mucu Isus se ne odriče pripadnosti Ocu. Naziva ga svojim Bogom. Drevna formula saveza živi u Isusovoj molitvi. U svojoj boli sjećat će se dragocjene prošlosti kad je Bog spašavao iz nevolje one koji su se pouzdavali (Ps 22,5). Još više, prepoznat će ono što i suvremena psihologija višestruko potvrđuje. Na grudima majčinim učio se povjerenju, a učitelj mu bijaše Bog sam (Ps 22,10). U Bogu prepoznaje snažne i nježne ruke spretne primalje, govoreći: »Ti si me izveo iz majčina krila«.

Na početnu tešku spoznaju da je Bog *daleko* (Ps 22,2) molitelj se dvaput vraća i molitveno je preokreće. Ponavlja molbu: ne budi *daleko*, ne udaljuj se! – i tako cijelom psalmu daje novi smjer (22,12.22).

Zastrašujuće je do koje mjere čovjek u drevnom psalmu precizno opisuje iznemoglost i fizičke boli. Srce mu je kao vosak, snaga mu osušena (Ps 22,15s). Psalam osim toga opisuje bolno ruganje. Vrijeđaju njegovo pouzdanje i ljubav: »Uzdao se u Boga, neka ga sada spasi« (Ps 22,8; Mt 27,43). Patnik ima osjećaj da su ga opkolili bikovi i psi, lavovi i bivoli (Ps 22,13.17.22).

Zašto si me ostavio? – iskonski je krik duše pred Bogom. Hebrejska gramatika poučava da to nije samo pitanje, nego predbacivanje. Zašto tako činiš? Još više od toga, kako doslovno novozavjetni jezik prevodi drevnu upitnu riječ, Isus pita o svrsi. Čemu?

»Bože moj, Bože moj« – važan je vapaj jer izriče najdublju bol na pravom mjestu. Iz toga se rađa spasonosan uvid kako je i u zlu koje trpi Božja ruka prisutna: »Ti si me bacio u smrtni prah« (Ps 22,16).

Raspetom Isusu kad je molio Ps 22

Raspeti Spasitelju moj! Daj mi svetu snagu i prave riječi da svoju muku izreknem pred tobom.

Svojom si se svetom ljubavlju vezao za me. Zato si moj i kad si daleko, i kad te nema.

Ti si mi na grudima moje majke počeo ulijevati povjerenje, gradio si moj osjećaj sigurnosti.

Ti znaš koliko puta mi se učinilo da su moji bližnji bešćutne, okrutne zvijeri.

Tebi je znano koliko puta mi je zbog mojega grijeha i moje zloće srce prijetilo da će od jada svisnuti.

Ti znaš kako je strašno bilo kad su me učitelji u vjeri razočarali i napadali moje pouzdanje u tebe, vrijeđali ono najsvetije u meni.

Ti vidiš moj križ. Ti me zoveš da ga nosim. Kad sve gubim i kad me sve snage napuštaju daj mi da iz tvoje ruke svoj križ primim. Pokaži mi kamo me on vodi.